

Med det andet anbringende gør appellanten gældende, at Retten har tilsidesat begrebet fordel, idet den afviste at foretage en samlet vurdering af alle bestemmelserne i den skattemæssige undtagelsesordning. Indført ved lov nr. 90-568 fastsatte denne ordning således to specifikke beskatningsregler: den ene en »fast afgift« i årene 1991-1993, hvilket medførte, at appellanten blev overbeskattet i forhold til de almindelige regler, og den anden en skat efter de almindelige regler i perioden mellem 1994 og 2002, hvilket medførte en gunstig skattemæssig virkning for sidstnævnte. Retten har ved at afvise at foretage en sammenligning af hele den skattemæssige undtagelsesordning med de almindelige regler for de pågældende to perioder begået adskillige retlige fejl.

Med det tredje anbringende gør appellanten gældende, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt som Retten afviste at lægge til grund, at Kommissionens tavshed i beslutningen af 8. februar 2005 vedrørende La Poste i relation til den fastsatte skatteordning havde kunnet skabe en forventning hos appellanten med hensyn til foreneligheden af de pågældende foranstaltninger i relation til reglerne på statsstøtteområdet. Retten tog heller ikke hensyn til de usædvanlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde, som begrunder anvendelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Med det fjerde anbringende gør appellanten gældende, at den appellerede dom ikke er tilstrækkeligt begrundet, for så vidt som Retten satte sin egen begrundelse i stedet for Kommissionens som svar på appellants argumenter om tilsidesættelse af princippet om forældelse af støtteordningen. Ifølge appellanten burde forældelsesfristen på 10 år fastsat i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 659/1999⁽¹⁾ således have været beregnet fra den 2. juli 1990, på tidspunktet for lov nr. 90-568's indførelse af den pågældende skatteordning, og ikke fra den dato, hvor støtten faktisk blev tildelt modtageren.

Med sit femte og sidste anbringende har appellanten endelig gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen uden at tilsidesætte retssikkerhedsprincippet kunne værdiansætte støtten på grundlag af et »interval« og påbyde tilbagesøgning af den, selv om det ikke var muligt at bestemme den reelle fordel, som appellanten ville have kunnet opnå. Desuden har Retten ikke behandlet alle appellants argumenter om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 5. marts 2010 — European Air Transport SA mod Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale og Région de Bruxelles-Capitale

(Sag C-120/10)

(2010/C 148/20)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: European Air Transport SA

Sagsøgte: Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale og Région de Bruxelles-Capitale

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal begrebet »driftsrestriktioner« som omhandlet i artikel 2, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/30/EF af 26. marts 2002 med henblik på bestemmelser og procedurer for indførelse af støjrrelaterede driftsrestriktioner i Fællesskabets lufthavne fortolkes således, at det omfatter regler, der fastsætter støjgrænser målt på jordniveau, som skal overholdes ved overflyvning af områder i nærheden af lufthavnen, og ved hvis overskridelse ophavsmanden til overskridelsen ifalder en straf, idet det forudsættes, at flyene skal følge flykorridorerne og overholde de af andre administrative myndigheder fastsatte procedurer for landing og start, hvorved disse myndigheder ikke har taget hensyn til overholdelsen af støjgrænserne?
- 2) Skal samme direktivs artikel 2, litra e), og artikel 4, stk. 4, fortolkes således, at enhver »driftsrestriktion« skal være »performance-baseret«, eller tillader disse bestemmelser, at andre bestemmelser vedrørende beskyttelsen af miljøet, begrænser adgangen til lufthavnen på grundlag af støjgrænser målt på jordniveau, som skal overholdes ved overflyvning af områder i nærheden af lufthavnen, og ved hvis overskridelse ophavsmanden til overskridelsen ifalder en straf?
- 3) Skal samme direktivs artikel 4, stk. 4, fortolkes således, at det er til hinder for — ud over performance-baserede driftsrestriktioner, der er baseret på flyets støjniveau — at regler vedrørende beskyttelse af miljøet fastsætter støjgrænser målt på jordniveau, som skal overholdes ved overflyvning af områder i nærheden af lufthavnen?

4) Skal samme direktivs artikel 6, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for regler, der fastsætter støjgrænser målt på jordniveau, som skal overholdes ved overflyvning af områder i nærheden af lufthavnen, og ved hvis overskridelse ophavsmanden til overskridelsen ifalder en straf, idet disse regler efter omstændighederne vil blive overtrådt af fly, der opfylder kravene i bind I, del II, kapitel 4, i bilag 16 til konventionen angående international civil luftfart?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 8. marts 2010 — Waltraud Brachner mod Pensionsversicherungsanstalt

(Sag C-123/10)

(2010/C 148/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Waltraud Brachner

Sagsøgt: Pensionsversicherungsanstalt

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 4 i direktiv 79/7/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at ordningen om årlig pensionsregulering («Valorisierung» — værdisikring) i henhold til bestemmelserne om lovbestemt pensionsforsikring tillige er omfattet af forbuddet mod forskelsbehandling i bestemmelsens stk. 1?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Skal artikel 4 i direktiv 79/7/EØF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning vedrørende årlig pensionsregulering, hvorefter der for en vis gruppe modtagere af lavere pensioner er fastsat en potentielt mindre forhøjelse end for andre pensionsmodtagere, såfremt 25 % af de pensionsmodtagere, der berøres negativt af denne ordning, er mænd, mens 57 % heraf er kvinder, og ordningen ikke er objektivt begrundet?

3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

Kan en negativ forskelsbehandling af kvindelige pensionsmodtagere ved den årlige forhøjelse af deres pension være begrundet i den lavere pensionsalder og/eller længere udbetalingsperiode for kvindelige pensionsmodtagere og/eller i den omstændighed, at den vejledende sats for minimumsindkomst i henhold til socialretlige forskrifter (Ausgleichszulagenrichtsatz — vejledende sats for den kompenserende tillægsydelse) blev forhøjet mere end proportionalt, når det følger af de socialretlige bestemmelser om sikring af en minimumsindkomst (Ausgleichszulage — kompenserende tillægsydelse), at pensionsmodtagerens øvrige personlige indtægter samt en samlevende ægtefælles indtægter skal medregnes, mens forhøjelsen for andre pensionsmodtagere foretages uden medregning af øvrige personlige indtægter eller ægtefællens indkomst?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/7/EØF af 19.12.1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring, EFT 1979 L 6, s. 24.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de première instance de Bruxelles (Belgien) den 12. marts 2010 — Corman SA mod Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Sag C-131/10)

(2010/C 148/22)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de première instance de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Corman SA

Sagsøgt: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)